

mag niets tussenkomen, want de deadline staat vast en de eerste boekingen zijn al een feit. Er is geen weg meer terug.

Onze eerste nacht in onze accommodatie is een feit. Je merkt direct dat je moet wennen aan de grootte van onze leefruimte. Zo stap je niet makkelijk meer je bed uit, maar moet je halverwege het uitstappen, je omdraaien waardoor je het gordijntje raakt, dat aan je kont blijft hangen, en dan zijwaarts je bed voorbijlopen om 's nachts naar de wc te gaan. Even moet je erom lachen, maar na een paar weken wordt het lachen vervangen door gevloek. Toch blijven wij dit werk doen; soms vraag je je af waarom.

Neem de keuken. Je wilt even lekker koken, maar soms weet je gewoon niet waar je de pannen neer moet zetten. Ik hoor Anastasia al roepen: "Kan je even komen?" Je hoort de paniek in haar stem. Ik ren naar de keuken en zie haar met een hete pan in haar handen staan.

"Oké, wat kan ik doen?"

"Je moet even die pan eraf halen, dan kan ik deze erop zetten, het gaspitje gaat te hard."

Ik kijk om me heen en zie alles vol staan. Ik schiet in de lach en zeg: "Kun je dat van een kasteel naar een chalet?" We wisselen de pannen om en ik zie de rode vlekken in

Anastasia's nek opkomen. Ze komt zelf uit de horeca, dus zij weet hoe lastig dit is.

"Nou, dit is niet te doen, hoor." Toch krijgt ze het altijd weer voor elkaar om iets lekkers op tafel te zetten. Niet wetende dat ze later in het seizoen een maaltijd voor twaalf personen op tafel moet zetten.

Na drie weken is het eindelijk zover: de gasten komen langzaam binnendruppelen en doen hun entree in onze chalets. Dan volgen de vragen, de problemen en alles wat erbij komt. Het seizoen is nu echt begonnen.

Gas

Het is 19:30 uur en onze werktelefoon gaat af.

Na een lange dag werken volgt er even een zucht. Laat het alsjeblieft belangrijk zijn, denk ik. Aan de andere kant van de lijn zegt een man dat hij denkt dat het gas op is. Ik leg uit dat dat bijna onmogelijk is, omdat op deze camping alles op een vaste gasleiding ligt.

"Oh, dan is het erger: het gasfornuis defect," zegt hij. "En het is al laat, en we willen wel eten."

"Ja," antwoord ik. "Dat is heel vervelend. Weet u wat? Ik kom wel even langs en kijk het voor u na."

Bij aankomst vertelt de man des huizes dat hij monteur is en dat hij zeker weet dat hier een nieuwe in moet. Hij vindt het ontzettend vervelend dat dit nu gebeurt.

Tijdens de controle van het gasfornuis ruik ik direct gas bij het opendraaien van een gaspitje. Ik ben opgelucht; ik zit natuurlijk niet te wachten op het vervangen van een heel fornuis. Ik pak een lucifer, houd deze bij het pitje en whoep, het gas brandt.

De blik die ik zie, is goud waard. "Hè, maar er zit een elektrische ontsteker op, toch? Hoezo lucifer, dat is ouderwets!" zegt hij.